

Spm. nr. S 147

Til *industriministeren* (9/11 83) af:

Maisted (FP):

»Kan ministeren oplyse, hvorfor det er til gavn for det danske samfund, at en håndfuld mennesker via skattefri fonde skal have lov til at styre dansk erhvervsliv, mens det er til skade for samme erhvervsliv, at lønmodtagerne ved hjælp af leasingkontrakter bliver medejere af danske produktionsmidler?«

Begrundelse

Mens næsten alle politikere fra regeringspartierne og ud til VS raser imod leasingssystemet, anbefaler industriministeren, at pensionskasserne, ATP og Lønmodtagernes Dyrstidsfond, der er opbygget på grundlag af skattefrihed, skal overtage dansk erhvervsliv.

En slags ØD-system får den borgerlige regerings velsignelse, mens en spredning af ejendomsretten via leasingkontrakter vil blive forbudt af en borgerlig regering, hvis ellers den kan få flertal herfor.

Svar (14/11 83):

Industriministeren (Stetter):

Det ligger regeringen stærkt på sinde at sikre erhvervslivet så gode og konkurrence-dygtige finansieringsmuligheder som overhovedet muligt. Virksomhedernes egenkapitaldannelse styrkes bl.a. gennem den påtænkte udvidede adgang for forsikringsselskaber og pensionskasser til at anbringe midler som risikovillig kapital i erhvervslivet. Disse bestræbelser må ses i sammenhæng med den generelle styrkelse af aktiemarkedet som finansieringskilde.

Det er tilsvarende min opfattelse, at finansieringsformen leasing på mange områder er et nyttigt og hensigtsmæssigt redskab for virksomhederne. Dette gælder ganske særligt inden for områder, der kræver hurtig teknisk omstilling.

Der er imidlertid nok ikke tvivl om, at der i den seneste tid er sket en udvidelse af leasingformerne og deres anvendelse, som må give anledning til alvorlige overvejelser.

Jeg vil i øvrigt tilføje, at regeringen gerne vil bidrage til et tættere samspil mellem lønmodtagernes opsparing og erhvervslivets behov for risikovillig kapital, herunder ved »in-

stitutionaliseret« kapitalanbringelse af midler fra pensionskasser og forsikringsselskaber, og jeg har svært ved at forstå, at en sådan form for kapitalanbringelse skulle have noget at gøre med de forskellige former for ØD, der fra forskellige sider er bragt frem i den offentlige debat.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 63:

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Sikring af kontanthjælpsbeløbet efter § 43, stk. 1, og præcisering af hjælp til boligudgifter efter § 43, stk. 3).

(Fremsat 9/11 83).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Taanquist (S):

Man må ikke lade sig forlede til at tro, at dette lovforslag retter op på denne den mest asociale lovgivning, der nogen sinde er gennemført.

Det er selvfølgelig med undren, vi har hørt, at nogle kommuner ikke engang udbetaler det beløb, loven angiver. Det bør de selvfølgelig forpligtes til. Det kan også være rimeligt, at man får ensartede regler om dækning af boligudgifterne.

Når vi til sin tid stemmer for dette forslag, hvad vi altså gør, er det, fordi det under alle omstændigheder er en forbedring, men vi vil understrege, at det stadig væk ikke gør situationen acceptabel for de mennesker, der er på varig hjælp. Socialministeren og nu også statsministeren og den borgerlige presse forsøger – åbenbart med et vist held – at give indtrykket af, at de, der er på varig hjælp, ikke er så ringe stillet endda. Vi har endda hørt lederen af et af regeringspartierne udtale i fjernsynet forleden aften, at her i Danmark har vi ikke fattigdom, her har vi kun misundelse. Den udtalelse vidner vel mere end noget andet om kynismen i regeringens politik.

Det kan derfor være rimeligt at starte behandlingen af dette lovforslag med at fastslå, at det beløb, der udbetales til en enlig mor med f.eks. 2 børn, er, når der er taget hensyn til boligudgifterne, 3.454 kr., og heri modregner man som bekendt faderens bidrag.